

Sok ember van, aki kereszténynek mondja magát, de a legtöbbjükben nincsen meg a Krisztus bizonyságtétele. Hétköznap hit nélkül imádkoznak a fakanál forgatása közben, vasárnaponként a templomban vannak, de már a templomból hazafelé kibeszélik embertársaikat.

Az ilyen emberek meg fognak lepődni, amikor üt az óra, mert itt maradnak megenni saját főztjüket. Akkor rájönnek, hogy nem hit, hanem annak az illúziója tartotta őket az ördög fogságában. E cikk alapján azt is megérted, hogy a világ nagyhatalmai hiába csepegtetnek adományokat a rászoruló térségeibe, amíg a szándék nem az egységre utal, nem lesz béke a világon.

A keresztény érzületű ember akár azért, mert megértette, hogy csak ebben lehet felszabadulása, akár azért, mert hisz az isteni-krisztusi tanításokban, egységre törekszik minden emberrel. Az egységre törekedni azt jelenti, hogy nem szemben állni, hanem egymással együttműködni a teljességért. Mivel a végső valóság az, hogy „Egy Isten van és nincsen kívüle más”, az embernek csak azon törekvése szenteltetik meg, amely ezzel a valósággal harmóniában van.

Ennek megfelelően a keresztény érzületű ember nem áll szemben a szegényekkel, gazdagokkal, az elesettekkel, a kishitűekkel, a megtévesztettekkel, az eltévelyedettekkel, hanem belátja, hogy az ilyen emberek felemelése által, ő is emelkedik. Sokan azt mondják, hogy ez olyan nehéz. Igen! Főleg annak, akiben kevés az együttérzés, ráadásul abban hisz, hogy ez nehéz.

A helyes keresztény érzület az együttérzésen alapszik. A keresztény ember lehet, felismeri a másik hitbeli gyengeségét, azonban nem azon igyekszik, hogy azt megkösse, hanem arra igyekszik, hogy az alól felszabadítsa embertársát. A hamis ítélet, az általánosítás, a hamis

feltételezés és az ezeket követő helytelen érzetek béklyóként nehezednek a másik emberre, hogy még nehezebb legyen számára megoldania élethelyzetét. A keresztény érzületű ember tudja, vagy érzi, hogy Istennél ő is akkor találhat kegyelemre, ha ő is megkegyelmez a másik embernek. Mert „Akinek van, annak adatik, akinek nincs, az is elvétetik, amije van”. Akinek van kegyelem, annak adatik kegyelem, akinek van segítőszándéka, annak a másik ember is segít.

Értsd meg, hogy nem akkor vagy keresztény érzületű, ha emberi parancsként követsz Isteni tanításokat. Ha megfelelő érzület hiányzik belőle, akkor az hiábavaló dolog. Az összes jó cselekedeted közül csak azt írják a javadra, amit abban a pillanatban teljes együttérzéssel és hittel cselekedtél.

Az együttérzés feltétele annak, hogy minden embertársadat szeretni tudd, ahogy a törvény előírja. Hisz a cselekedetedet és a szavaidat kontrollálni tudod, de a gondolatodat és az érzelmedet nem, vagy igen nehezen. Az együttérzésben azonban a másik embernek nem ártasz még gondolattal sem, hiszen nem az ítélet vezérel, hanem a jó szándék.

A hitetlen ember háborog, mint tenger, ha nem mondja ki, akkor belül őrlődik. Azonban az együtt érző embert Istenben vetett megrendíthetetlen bizalma és hite vezeti, így jutalma a folyamatos elégedettség és öröm. Így már nem kell jutalmat várnia Istentől, hiszen az erkölcsös élet maga teszi boldoggá. Boldog, aki ezt felismeri és képes önzetlenül szolgálnia az igazságot.